

Čís. 3250.

Hlavní přelíčení jest k vůli opatření nových průvodů odročiti jen tehdy, lze-li alespoň s jakousi pravděpodobností očekávati, že nové průvody přispějí k objasnění věci (§ 276 tr. ř.).

Vada vnitřního rozporu ve výroku porotců předpokládá, že jsou jimi zjištěny různé skutkové okolnosti, které vedle sebe logicky obstáti nemohou.

Skutečnosti v otázkách uvedené, po případě zákonnými pojmy do otázek pojatými dotčené jsou zjištěny, pokud porotci na otázky odpověděli kladně a bez výhrady. Záporná odpověď na otázku neobsahuje ani kladného zjištění skutečností v ní uvedených (jí dotčených), ani výroku, že porotci nepokládají za prokázanu žádnou z těchto skutečností.

Není tu vnitřního rozporu ve výroku porotců (§ 344 čís. 9 tr. ř.), zodpověděli-li kladně otázku na zprznění osoby dohledu pachatele svěřené, avšak záporně na otázku svedení ke smilstvu (přestupek podle zákona o pohlavních nemocech).

(Rozh. ze dne 1. září 1928, Zm I 304/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po neveřejném líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Táboře ze dne 29. března 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem zprznění podle § 128 tr. zák.

D ů v o d y:

Dovolávajíc se ustanovení § 344 čís. 5 a 9 tr. ř., vytýká zmateční stížnost: 1. že byl zamítnut návrh obhájcův, aby byl slyšen jako svědek jedenáctiletý syn obžalovaného Josef B. o tom, že si pravidelně ve středu a v sobotu odpoledne psal úlohy v kanceláři obžalovaného, čímž byla by prý zjištěna nepravdivost výpovědi Marie W-ové, že navštěvovala obžalovaného v sobotu odpoledne, pokud se týče, že jí obžalovaný zneužíval pravidelně v sobotu a ve středu odpoledne; 2. že odpověď porotců na druhou hlavní otázku jest v rozporu s odpovědí na třetí otázku hlavní; dopustil-li se obžalovaný podle kladné odpovědi porotců na onu otázku zločinu zprznění na osobě jeho dohledu jakožto jednatele čsl. červeného kříže, svěřené, musil by se prý eo ipso dopustiti na osobě té také zločinu svedení ke smilstvu, po případě přestupku podle zákona o pohlavních nemocech, avšak v příčině té neuznali porotci — odpověděvše na příslušné otázky záporně — obžalovaného vinným. Výtky neobstojí. Zamítnutý návrh neoznačil obsah a rozsah postřehů svědkových a netvrdil ani, že svědek byl v kanceláři obžalovaného v rozhodné době každou středu a každou sobotu a že v ní byl pokaždé po celou dobu odpolední, po kterou byl v ní obžalovaný a po kterou byla kancelář přístupná jiným osobám. Průvodní věta takového obsahu nebyla by bývala, ani kdyby ji byl stvrdil řečený svědek, s to,

by vyvrátila neb i jen seslabila výpověď svědkyně Anny H-ové, jež neměla přesného doslovu stížností uplatňovaného a neuváděla u jednotlivých útoků ji vyličených, ve které dny a ve které době denní se staly, nýbrž omezila se v těch směrech na poznámku podrobnému vyličení útoků předeslanou, že obžalovaný předvolával svědkyni na městský úřad obyčejně na středu nebo na sobotu odpoledne po druhé hodině. Proto neporušilo zamítací usnesení zásady v § 3 tr. ř. výtčené, nemožouc účinkovati při posouzení pravdivosti výpovědi Anny H-ové na výrok porotců a na rozhodnutí směrem obžalovanému škodlivým. Nehledíc k tomu, není nepřipadným ani poukaz soudního dvoru prvé stolice, že mladistvý věk Josefa B-a a dosti dlouhá doba mezitím uplynulší vylučují naději, že by se sám z vlastních vzpomínek bez suggestce mohl spolehlivě vyjádřiti o předmětu průvodní věty. Jestliť podle zásady, která došla výrazu zvláště v § 276 tr. ř., hlavní přeličení k vůli opatření nových průvodů odročiti jen tehdy, lze-li alespoň s jakousi pravděpodobností očekávati, že nové průvody přispějí k objasnění věci, která byla v souzeném případě — pokud šlo o posouzení věrohodnosti a spolehlivosti Anny H-ové, — v době, kdy byl zamítnutý návrh učiněn — totiž po předvedení všeho průvodního materiálu obžalobcem a obhájcem před hlavním přeličením navrženého — již velmi důkladně a podrobně objasněna, ovšem nikoliv jen průvody, jichž se dovolává stížnost («celou řadou svědků prokazujících nevěrohodnost H-ové»), nýbrž i průvody opačného směru, nasvědčujícími její věrohodnosti (srovnej obzvláště četnické zprávy a výpověď Františky L-ové).

Vada vnitřního rozporu výroku porotců předpokládá, že jsou jimi zjištěny různé skutkové okolnosti, které vedle sebe logicky obstáti nemohou. Skutečnosti v otázkách uvedené, po případě zákonnými pojmy do otázek pojatými dotčené, jsou zjištěny, pokud porotci na otázky odpověděli kladně a bez výhrady. Záporná odpověď na otázku neobsahuje ani kladného zjištění skutečností v ní uvedených anebo jí dotčených, ani výroku, že porotci nepokládají za prokázanou žádnou ze skutečností těch. Musíť porotci odpověděti záporně na otázku, nepokládají-li za prokázanou i jen některou z více skutečností v ní uvedených anebo jí dotčených, a musí — jelikož otázky nejsou výlučně rázu skutkového — učiniti tak i tehdy, pokládají-li sice dotyčné okolnosti skutkové za prokázány, mají-li však za to, že tyto skutkové okolnosti nenaplníjí zákonné pojmy v otázce uvedené, po případě jen některý z pojmů těch. Ježto se záporná odpověď omezuje na slovo »ne«, nelze z této části výroku porotců seznati, ze které z uvedených příčin tak učinili. Ze záporné odpovědi porotců na třetí otázku hlavní, v níž se vyskytují i právní pojmy neuvedené v druhé otázce hlavní — »svěření dohledu pachatelovu« a »přiměti« t. j. »svedení« — a i některé skutkové okolnosti v oné otázce neuvedené, nelze tudíž odvoditi, že porotci nevzali za prokázané pohlavní zneužití Anny H-ové obžalovaným, t. j. skutečnost, kterou kladnou odpovědí na druhou otázku zjistili. Rozpor ve výroku porotců různou odpovědí na otázky ty nenastal. Že nenastal rozpor ani tím, že porotci odpověděli kladně na druhou hlavní otázku

— znějící na zločin zprznění spáchaný na Anně H-ové, — avšak záporně na pátou otázku hlavní, jejíž předmětem bylo vyzývání Marie H-ové ke smilstvu, jest na bíledni, kdyžté otázky a odpovědi týkaly se činů proti různým osobám, byť týmž pachatelem předsevzatých. Stížnost ukázala se v obou směrech, v nichž napadá rozsudek první stolice, neodůvodněnou i bylo ji zavrhnouti.

Čís. 3251.

Nerozhodl-li nejvyšší soud jako soud zrušovací ve věci samé (§ 288 čís. 3 tr. ř.), nelze mu postupem stolic předložití žádost o milost podle § 411 tr. ř.

(Rozh. ze dne 6. září 1928, Zm I 138/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vrátil spisy vrchnímu zemskému soudu v Praze s tím, že Nejvyšší soud jako soud zrušovací podle § 411 tr. ř. není příslušným něco zaříditi, ježto o rozsudku proti žadateli nerozhodoval podle § 288 čís. 3 tr. ř.

Čís. 3252.

Potírání pohlavních nemocí (zákon ze dne 11. června 1922, čís. 241 sb. z. a n.).

Souběh zločinu podle § 93 tr. zák. s přestupkem podle § 20 čís. 2 zákona.

Překonání odporu sváděné osoby se s hlediska tohoto přestupku nevyžaduje, stačí po případě i pouhé využívání nedostatku odporu, podmíněného nedostatkem porozumění významu a možným následkům soulože nebo jinakého smilstva na straně sváděné osoby; svádění nepředpokládá vyšší intenzitu nátlaku na cizí vůli.

(Rozh. ze dne 6. září 1928, Zm I 326/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. dubna 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem vyzývání ke smilstvu podle § 20 čís. 2 zák. ze dne 11. července 1922, čís. 241 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost, uplatňující číselně důvody zmatečnosti podle čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř., nedoličuje ani formální vadnost ani právní mylnost napadeného rozsudku. Ustanovení § 281 čís. 5 tr. ř. má na zřeteli vý-